

[Ole Bjørn Kraft.]

Nationer, men for hele den gerning, som kongeparret har udrettet til gavn for Danmark på sin rejse i De Forenede Stater i Amerika.

Den højtærede udenrigsminister nævnte i denne forbindelse, at kongens tale var noget nyt i vor konstitutionelle praksis. Det er vist rigtigt, men det forandrer jo ikke noget i det, som er grundlaget for kongens stilling i vor forfatning. Der vil fortsat være fuld enighed om, at kongen altid står uden for og over partipolitiske forskelligheder og partisynspunkter som det samlende midtpunkt i vort folk.

Den højtærede udenrigsminister nævnte nogle opmuntrende træk ved forhandlingerne i De Forenede Nationer, og jeg tror, at vi alle deler hans tilfredshed, bl. a. også med den kendsgerning, at kommunisterne ikke, som de sikkert havde ventet det, fik følgeskab af de uforpligtede lande. Men der er vel alligevel grund til ikke at lukke øjnene for, at forløbet af forhandlingerne kan være indledningen til en ny udvikling i De Forenede Nationer og i et videre perspektiv til en svækkelse af De Forenede Nationer, en fare for verdensfreden. Det er jo rigtigt, at ministerpræsident Khrustjev led et nederlag, da han gik til angreb på generalsekretær Dag Hammarskjöld; men det er også rigtigt, at til trods herfor, eller som et resultat heraf, er generalsekretærens hele stilling sat til diskussion på en uønsket måde, og vi kan vel ikke undgå at nære en vis frygt for, at Sovjetunionens bebudede boykot af generalsekretæren, af hr. Dag Hammarskjöld, kan føre til en kompromisordning, der, omend ikke i formen, så dog i realiteten vil svække generalsekretærens handlekraft; thi det er jo det, der er formålet med den kommunistiske politik i De Forenede Nationer, fordi denne handlekraft kom i så høj grad på tværs af de kommunistiske planer i Congo, skønt generalsekretærens indsats udelukkende var i fredens og i Congos befolknings interesse.

Vi kan heller ikke se bort fra — jeg tror, udenrigsministeren vil være enig deri — at De Forenede Nationers videre virksomhed i Congo meget vel kan komme i fare, hvis Sovjetunionen gør alvor af sin trussel om ikke at ville støtte De Forenede Nationer økonomisk i denne indsats. Jeg må jo sige,

at det er en højst mærkelig holdning, som her indtages fra kommunistisk side: at ville gennemtrumfe sin vilje ved at unddrage — hvis man virkelig vil gøre det — De Forenede Nationer økonomisk bistand til et land som Congo. Det er jo at udøve et klart diktatur over De Forenede Nationer.

Som den højtærede udenrigsminister også påpegede, er De Forenede Nationer kommet ind i en helt ny situation ved den voldsomme tilstrømning af helt nye stater, en situation, som må føre til reformer. Jeg vil gerne yde min anerkendelse af og give min tilslutning til de udtalelser, som den højtærede udenrigsminister her fremsatte, og også til de tanker og planer, som udenrigsministeren har ført frem. Selv om de ikke øjeblikkeligt — det udtalte udenrigsministeren også — kan føre til resultater, har de dog bragt noget værdifuldt nyt ind i diskussionen i De Forenede Nationer og har jo også vundet støtte fra forskellig side. Men udenrigsministeren er sikkert enig med mig i, at vi lever i en meget vanskelig og farlig overgangsperiode, hvor de nye stater først skal tilpasse sig De Forenede Nationers hele virksomhed og atmosfære, og det kan let føre til beslutninger, der kan blive meget farlige.

Vi ved jo, at kommunisterne her som alle steder vil søge at udnytte situationen, således som den foreligger, og til det yderste vil stræbe efter at svække vestens hele stilling. Derfor må vi, som udenrigsministeren også sagde det, utrætteligt arbejde på at skabe fasthed i verdensorganisationen, men vi må ikke være blinde for vanskelighederne, og vi må ikke tro, at der er nogen let løsning, vi må heller ikke tro, at modsætningerne og spændingen er en sag, der afgøres fra den ene måned til den anden. Europas stilling er blevet svagere og vestens stilling som helhed også, ikke blot med hensyn til forholdene i De Forenede Nationer.

Vi må også indrømme, at vi står i en situation nu, hvor vesten er stillet over for meget alvorlige og farlige problemer. Jeg tænker her ikke mindst på, hvor nødvendigt det er, at enigheden i vesten manifesterer sig klart og stærkt over for de stadig tilbagevendende kommunistiske trusler. Snart er det Berlin, der bilver sat i søgelyset med trusler om, at hvis vesten ikke bøjer sig for de kommunistiske ønsker, vil